Amálie se sklonila a podrbala ji za ušima.

Když společně s Figgy vyrazily k domu, všimly si muže v dlouhém šedém kabátě s fotoaparátem v ruce. Obě sebou trhly, protože náhle uslyšely cvaknutí spouště. Hned vzápětí je oslnil blesk. Zatímco se vzpamatovávaly z leknutí, muž na ně začal chrlit příval slov. Jeho přízvuk prozrazoval, že není místní.

„Skvělé, děkuju, dámy! Tuhle fotku dám na titulní stránku!“

„Kdo jste?“ zeptala se Figgy. Překvapení v jejím hlase rychle vystřídal hněv.

„Jmenuju se Simon Edges a jsem z Town Gazette,“ představil se. „Přijel jsem napsat článek o vašem zvířecím útulku.“

„No…,“ zamumlala Figgy rozpačitě. „To je od vás moc milé, ale zatím nejsme připravení. Ještě nám to nějakou dobu potrvá. Ráda bych vás tu provedla a všechno vám ukázala, ale jak vidíte, máme to tu všechno rozestavěné.“

„Ano, ano, ale já musím něco napsat. Nic ve zlém, ale tohle je opravdu dost zapadlé městečko. Nic moc se tu neděje. A moje noviny musí vycházet každý týden. Zrovna jsem se o vás doslechl, a protože nemám nic na titulní stránku, přijel jsem za vámi. A nebojte se, těsně před otevřením se tu objevím znovu. A za nějakou dobu zase. Vlastně pokaždé, když bude něco nového. Cokoliv.“

Figgy, která měla obvykle na všechno pohotovou odpověď, tentokrát úplně oněměla.